

mer at reformere Kommunernes Beskatningsforhold eller at sætte Kommunerne bedre i Stand til at opfylde de kommunale Opgaver. Jeg tilstaar, at denne Udtalelse var mig overraskende. Det forekommer mig, at den højtærede Minister, der jo ene og alene har Ansvaret for, ene og alene er Talsmand for det her foreliggende Lovforslag, dog er alt for beskedent, naar han siger, at dette Lovforslag ikke tilsigter en Reform i den af mig antydede Retning. Det foreliggende Lovforslag aabner Landkommunerne Adgang til at faa deres Ejendomsskatter bragt ned, hvad de jo nære Ønske om, fyldestgør Købstadkommunernes i mange Aar fremsatte Krav om at faa en mellemkommunal Beskatning og en Beskatning af Aktieselskaber og Filialer, aabner dem en Adgang, som det desværre synes, at Kommunerne ikke sætte rigtig Pris paa, til at faa en Ejendomsbeskatning efter retfærdige Skatteregler, som er den eneste Foranstaltning, der kan muliggøre en Nedbringelse af Formue- og Lejlighedsskattens høje Procent. Hvor nyttig en saadan Lovgivningsforanstaltning er, forekommer det mig, at Københavns Nabokommune Frederiksberg er et talende Vidnesbyrd om, Frederiksberg, hvor man som den eneste Købstadkommune i Danmark har en fri Grundtaksbeskatning. Ved periodiske Forhøjelser af denne Grundtaksbeskatning er det lykkedes Frederiksberg Kommune, trods den overordentlig store Energi, hvormed de have ført deres kommunale Liv i de senere Aar, at undgaa en Forhøjelse af Portionen af Formue- og Lejlighedsskatten. Alt dette have Kommunerne opnaaet, og saa siger den ærede Minister, at dette tilsigter ikke en Reform af den kommunale Beskatning, som sætter Kommunerne bedre i Stand til at løse deres Opgaver. Nej, det, der er sandt deri, er, at kun een Kommune i Landet ikke faar sine Ønsker opfyldte, og det er Københavns Kommune. Loven, som den her foreligger, er en Undtagelseslov mod København paa dette ene Punkt, som jeg tidligere har berørt, Regnen i § 32, men ellers er det, som jeg sagde, en yderlig Grad af Beskedenhed, naar den ærede Minister siger, at Lovforslaget ikke er nogen Reformlov for den kommunale Beskatning. Nu siger den ærede Minister, at det, som jeg og andre københavnske Repræsentanter ønske med Hensyn til København, hører ikke ind i dette Lovforslags Økonomi, og det kan derfor ikke tages til Følge ved denne Lejlighed. Jeg siger dertil, at det er noget, jeg

ikke kan respektere. Vi maa jo huske paa, at vi efterhaanden, saaledes som den ærede sidste Taler i Gaar sagde, ere komne ind paa at beskæftige os med den kommunale Beskatningslovgivning ved hele dette Komplex af Skattelove. Det er rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at oprindeligt var der ved de Reedtz-Thottske Skattelovforslag kun i ringe Grad taget Hensyn til en Reform af den kommunale Beskatning. Men allerede her i dette Ting fremkomder Ønsker i den angivne Retning, og da man ogsaa fra anden Side stærkere og stærkere rejste Krav om at faa disse Spørgsmaal afgjorte i Forbindelse hermed, saa tog Folketinget, der altid har vist sig imødekommende mod fornuftige Krav, der komme fra anden Side — ogsaa undertiden mod mindre fornuftige Krav — Anledning til gennem den parlamentariske Skattekommissions Arbejde at fremkomme med et Lovforslag, som sikkert alle ere tilfredse med er fremkommet som Udbytte af dets Arbejde, som Grundlag for den Lovgivning, vi skulle skride til. Jeg kan altsaa ikke erkende, at man ikke ogsaa nu kunde drage det københavnske Spørgsmaal ind, som det er nødvendigt at afgøre i nærværende Øjeblik, fordi det stadig er min fulde Overbevisning, at Københavns Kommune ikke kan klare sig med de Indtægter, den har i Øjeblikket, og de Merindtægter, der ville blive stillede til Kommunens Raadighed paa Grundlag af nærværende Lovforslag. Det er rigtigt, at jeg ved en anden Lovs Behandling har talt om en nødvendig Reform af den københavnske Indkomstskat, men det var ikke for at bringe større Indtægter ud af den, det var for at faa en retfærdigere Paaligning af Skatten til med Hensyn til at indføre en progressiv Beskatning i Smag med den, der er foreslaet i Lovforslaget om Statsindkomstskatten, om end muligvis efter noget andre Regler. Men jeg beder om ikke at forvrænge mine Ord, jeg siger, at Retfærdigheden i disse Forhold er relativt en Luksus i Sammenligning med Honette-ten, i Sammenligning med dette, at en Kommune er i Stand til at svare enhver sit, til at afholde de Udgifter, der skulle afholdes paa det løbende Budget af sine løbende Indtægter, uden at blive nødt til at stifte Laan for at afholde disse løbende Udgifter eller bruge af sin Kapital for at afholde dem. Dette er det absolut fornødne, det daglige Brød, det, som vi maa kræve, som det forekommer mig ikke ubilligt at kræve, og som det i øvrigt forekommer mig, at stærke praktisk politiske